

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Popiežiaus Benedikto XVI žinia 2008 m. GAVĖNIOS PROGA

„Kristus dėl jūsų tapo vargdieniu“ (plg. 2 Kor 8, 9)

Mieli broliai ir seserys,

1. Kiekvienais metais gavėnia suteikia mums apvaizdišką progą apmąstyti mūsų krikščioniškojo gyvenimo prasmę bei vertę ir skatina iš naujo atrasti Dievo gailėstingumą, kad savo ruožtu patys taptume gailėstingesni savo broliams. Gavėnios laikotarpiu Bažnyčia siūlo tam tikrus ypatingus įpareigojimus, kurie konkrečiu būdu lydėtų tikinčiuosius tame vidinio atsinaujinimo procese: tai malda, pasninkas ir išmalda. Šiais metais tradicinėje Gavėnios žinioje noriu atkreipti dėmesį į išmaldos praktiką, kuri yra konkretus būdas padėti stokojančioms, o drauge asketine praktika, leidžianti išsilaisvinti nuo prisirišimo prie žemiškųjų gėrybių. Apie tai, kokia didelė medžiaginių turtų traukos jėga ir koks ryžtingas turi būti mūsų apsisprendimas nepaversti šių turtų stabais, Jėzus neatsaukiamai sako: „Negalite tarnauti Dievui ir pinigui“ (Lk 16, 13).

Išmalda padeda įveikti tą nepaliaujamą pagundą, mokydama mus atsiliepti į artimo poreikius ir dalytis su kitais tuo, ką Dievo gerumo dėka turime. Toks yra per gavėnią įvairiose pasaulio dalyse vargšų labai organizuojamų specialių rinkliavų tikslas. Taip su vidiniu apsisprendimu siejama konkreiti bažnytinės bendrystės išraiška, kaip buvo ankstyvojoje Bažnyčioje. Apie tai kalba šventasis Paulius savo laiškuose dėl rinkliavų Jeruzalės bendruomenės labui (plg. 2 Kor 8–9; Rom 15, 25–27).

2. Evangelija moko, kad esame ne turimų gėrybių savininkai, bet valdytojai; todėl negalime jų laikyti savo išskirtine nuosavybe, jos pripažintinos priemonėmis, kuriomis naudojasi Viešpats, kviesdamas kiekvieną mūsų tapti jo apvaizdos tarpininku artimo atžvilgiu. Katalikų Bažnyčios katekizmas primena, kad medžiaginės gėrybės įgyja visuomeninę vertę pagal jų visuotinės paskirties principą (plg. KBK, 2404).

Evangelijoje Jėzus aiškiai įspėja tuos, kurie savo žemiškaisiais turtais naudojami tik patys. Žvelgiant į daugybę nieko neturinčių ir badą kenčiančių žmonių, tarsi galingas priekaištas skamba šv. Jono žodžiai: „Jei kas turėtų pasaulio turtų ir, pastebėjęs vargo spaudžiamą brolių, užrakintų jam savo širdį, – kaip jame pasilikis Dievo meilė?“ (1 Jn 3, 17). Tuo stipriau skamba raginimas dalytis tuose kraštuose, kur daugumą gyventojų sudaro krikščionys, nes jų atsakomybė už minias, patiriančias vargą ir apleistumą, yra dar didesnė. Ateiti jiems į pagalbą yra teisingumo pareiga net labiau negu gailėstingumo aktas.

3. Evangelija išryškina būdingą krikščioniškosios išmaldos bruožą: ji turi būti duodama slapta. „Tenezino tavo kairė, ką daro dešinė, kad tavo išmalda liktų slaptoje“ (Mt 6, 3–4). Kiek anksčiau buvo pasakyta, jog nederia girtis savo gerais darbais, kad nebūtų rizikuojama prarasti atpildo danguje (Mt 6, 1–2). Jėzaus mokinyms turi rūpintis, kad viskas tarnautų didesnei Dievo garbei. Jėzus primena: „Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje“ (Mt 5, 16). Todėl viską reikia daryti Dievo, o ne savo garbei. Mieli broliai ir seserys, tegu to suvokimas lydi kiekvieną pagalbos artimui gestą, vengiant atkreipti dėmesį į save pačius. Jei vykdydami gerus darbus nesiekiamo Dievo garbės ir tikro brolių gėrio, o veikiau rūpinamės asmenine nauda ar tiesiog siekiame aplođismentų, nesielgiame pagal Evangelijos dvasią. Šiuolaikinėje vizualinės raiškos visuomenėje reikia išlaikyti didelį jautrumą, nes ta pagunda dažna. Evangelinė išmalda nėra paprasta filantropija; tai veikiau konkreiti išraiška gailėstingosios meilės, dieviškosios dorybės, reikalaujančios vidujai atsigręžti į Dievo ir brolių meilę, sekti Jėzų Kristų, kuris mirdamas ant kryžiaus už mus iki galo atsidavė. Ar galima nedėkoti Dievui už tokią daugybę žmonių, kurie tyliai, toli medijų formuojamos visuomenės prožektorių, šia dvasia vykdo didžiadvasišką veiklą, teikdami paramą stokojančiam artimui? Nedaug vertas savo gėrybių davimas kitiems, jei dėl to širdis prisipildo puikybės; todėl tas, kuris žino, jog Dievas „regi slaptoje“ ir slaptoje atlygina, neieško, kad jo gailėstingumo darbus pripažintų žmonės.

4. Šventasis Raštas kviečia pažvelgti į išmalda giliau, pranokstant grynai medžiaginį matmenį, ir moko, jog daugiau džiaugsmo teikia davimas negu gavimas (plg. Apd 20, 35). Kai elgiamės su meile, išreiškiame savo būties tiesą: juk esame sukurti ne dėl savęs, bet dėl Dievo ir dėl brolių (plg. 2 Kor 5, 15). Kiek kartų dėl Dievo meilės dalijamės savo

gėrybėmis su jų stokojančiais artimaisiais, visuomet patiriame, jog gyvenimo pilnatvę gimdo meilė, ir viskas grįžta kaip palaiminimas vidinio pasitenkinimo ir džiaugsmo pavidalu. Danguis Tėvas atlygina už mūsų išmaldos savo džiaugsmu. Negana to, šventasis Petras tarp dvasinių išmaldos vaisių mini taip pat nuodėmių atleidimą. Jis rašo: „Meilė uždengia nuodėmių gausybę“ (1 Pt 4, 8). Gavėnios liturgijoje dažnai primenama, jog Dievas mums, nusidėjėliams, duoda galimybę gauti atleidimą. Dalijimasis su vargšais tuo, ką turime, parengia mus priimti tą dovaną. Šiuo momentu turiu omenyje tuos, kuriuos slegia įvykdytas blogis ir būtent dėl to jie jaučiasi tolimi Dievui, pilni baimės ir beveik negalintys kreiptis į jį. Išmalda, suartindama mus su kitais, suartina mus su Dievu ir gali tapti tikro atsivertimo, susitaikinimo su Juo ir su broliais priemone.

5. Išmalda moko didžiadvasiškos meilės. Šv. Juozapas Benediktas Cottolengo ne kartą priminė: „Niekuomet neskaiciuokite monetų, kurias duodate, nes visuomet kartoju: jei duodant išmalda kairė ranka neturi žinoti, ką daro dešinė, tai ir dešinioji neturi žinoti, ką pati daro“ (Detti e pensieri, Edilibri, 201). Šia prasme nepaprastai iškalingas yra evangelinis epizodas, kur neturtinga našlė įmeta į šventyklos išdą „visa, ką turėjo“ (Mk 12, 44). Jos smulki ir nereikšminga moneta tampa iškalingas simbolis: ta našlė duoda Dievui ne iš savo pertekliaus, ne tiek, ką ji turi, bet kas ji yra – visą save.

Šis jaudinantis epizodas yra įtrauktas į dienų prieš pat Jėzaus mirtį aprašymą. Šventasis Paulius rašo, kad Jėzus tapo vargdieniu, kad praturtintų mus savo neturtu (plg. 2 Kor 8, 9), jis atidavė už mus visą save. Gavėnia ragina imti iš jo pavyzdį taip pat praktikuojant išmalda. Iš jo galime pasimokyti, kaip savo gyvenimą daryti visa apimančia dovana. Sekdami juo, įgyjame gebėjimą ir atvirumą duoti ne tik truputį to, ką turime, bet save pačius. Argi visos Evangelijos negalime apibendrinti vienu meilės įsakymu? Gavėnios išmaldos praktika turi būti priemonė, leidžianti pagilinti mūsų krikščioniškąjį pasaulimą. Krikščionis, nesuinteresuotai aukodamas save patį, liudija, jog ne medžiaginis turtas diktuoja būties dėsnius, bet meilė. Išmaldai vertę suteikia meilė, įkvepianti įvairių dovanos formų pagal kiekvieno galimybes ir sąlygas.

6. Mieli broliai ir seserys, gavėnia ragina mus „ugdyti dvasią“, taip pat ugdytis per išmaldos praktiką, kad augtume meile ir atpažintume vargšuose patį Kristų. Apaštalų darbuose pasakojama, kad prie šventyklos durų prašančiam išmaldos luošiu Petras sušuko: „Sidabro nei aukso aš neturiu, bet ką turiu, tą duosiu. Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu kelkis ir vaikščiok!“ (Apd 3, 6). Mūsų duodama išmalda ženklina didesnę dovaną, kurią galime paaukoti kitiems skelbdami Kristų ir liudydami jį – Tą, kurio vardu yra tikrasis gyvenimas. Todėl šį laikotarpį teženklina pastanga individualiai ir bendruomeniškai labiau šlietis prie Kristaus, kad būtume jo meilės liudininkais. Tegu Marija, Motina ir ištikima Viešpaties tarnaitė, padeda tikintiesiems kovoti gavėnios „dvasinę kovą“ maldos, pasninko ir išmaldos ginklais, kad Velykų šventės galėtų švęsti dvasiškai atsinaujinę. To linkėdamas su džiaugsmu teikiu visiems apaštališkąjį palaiminimą.

Kauno arkivyskupas metropolitas

Sigitas Tamkevičius

*Ganytojiškasis laiškas skelbiant Dievo Motinos
Marijos apsireiškimo Šiluvoje Jubiliejinius metus*

„Per amžius tebus garbinamas Dievo Sūnus“

Brangūs broliai ir seserys,

su dideliu džiaugsmu pradėdame švęsti Švenčiausios Mergelės Marijos apsireiškimo Šiluvoje garbei skirtus Jubiliejinius metus.

Giliai suvokiame, kokią brangią dovaną iš Dievo esame gavę – tai vienintelis Lietuvoje Bažnyčios pripažintas ir vienas seniausių Europoje Marijos apsireiškimas.

nukelta į 2 p.

atkelta iš 1 p.

Viešpaties Motina, nušvitusi tarsi kelrodė žvaigždė, visus 400 metų rodė kelią istorijos audrų blaškomai mūsų Tėvynei, maloningu veidu žvelgdama į savo vaikus Trakuose, Aušros Vartuose, Žemaičių Kalvarijoje, Pivašiunuose, Krekenavoje, Pažaislyje, kaimo bažnyčių altoriuose, tikinčiųjų namuose. Jos motiniška meilė padėjo išsaugoti tikėjimą, meilę Tėvynei, vienybę šeimose, suteikė jėgų auginti ir auklėti vaikus, guodė skausmo ir netekties valandomis, buvo vilties žvaigždė sugrįžti į gimtinę iš tolimųjų gulagų. Suvokdami šios dovanos vertę ir būdami Visuotinės Kristaus Bažnyčios nariais, tikėjimu ir džiaugsmu dalijamės su visais Šiluvos pilgrimais ir trokštame drauge švęsti Marijos apsišvišimo Jubiliejinius metus.

Popiežius Benediktas XVI enciklikoje *Spe salvi* Švenčiausiąją Mergelę Mariją vadina Vilties Žvaigždė. „Gyvenimas, – rašo Šventasis Tėvas, – atrodo it plaukimas per dažnai tamsią ir audringą istorijos jūrą, dairantis kelią mums rodančių žvaigždžių. Tikrosios mūsų gyvenimo žvaigždės yra teisingai gyventi mokėję žmonės. <...> Ir koks žmogus labiau už Mariją galėtų būti mums vilties žvaigždė – ji, kuri savuoju „taip“ pati atvėrė Dievui duris į mūsų pasaulį, ji, kuri tapo gyvąja Sandoros skrynija, kurioje Dievas priėmė kūną, tapo vienu iš mūsų, išskleidė tarp mūsų savo palapinę (plg. *Jn 1, 14*)“ (*Spe salvi*, 49).

Nūdienos audringoje istorijos ir gyvenimo jūroje mums taip pat nušvinta nuostabi Žvaigždė – mūsų vilties Motina Marija. Pasirengimas ir Jubiliejaus šventimas – tai tarsi naujas Marijos apsišvišimas Lietuvai, naujas ženklas, kad yra vilties prisikelti, naujai atrasti Dievą, vilties kartu su visais geros valios žmonėmis kurti prasmingą laisvos Tėvynės ateitį. Marijos kvietimas Šiluvo-

je garbinti Amžinojo Dievo Sūnų yra kvietimas gyventi tikėjimu, skelbti ir liudyti Gerąją Naująją, stiprinti save Eucharistijos duona, drąsiai sukurti ir Evangelija atsakyti į šiandienos iššūkius.

Kaip galėtume atsiliiepti į Šiluvos Marijos žinią? Į šį klausimą atsako pati Dievo Sūnaus Motina žodžiais, pasakytais dangaus angelui: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“ (*Lk 1, 38*). Šiuos Marijos žodžius paversime gyva tikrove ir atsiliepsime į jos kvietimą garbinti Dievo Sūnų visada ir visur ieškodami Dievo valios, trokšdami, kad gyvenimui, siekiamis ir darbams vadovautų Dievo žodis, užrašytas Evangelijoje ir kalbantis sąžinės balsu. Kiek leisime Dievui veikti per mus ir mumyse, tiek leisime jam perkeisti mus ir kartu vidumi pasirengsime prasmingai švęsti Jubiliejų. Visos iškilmės, kaip antai, piligriminės kelionės, eucharistiniai kongresai ir kiti renginiai, yra labai reikalingos, bet jos tarnauja kaip priemonės, turinčios tikslą padėti mums gyventi Dievo artumoje ir savo aplinkoje kurti Dangaus karalystę.

Pasiruošimo Jubiliejui laikotarpiui buvo parengta išsami programa. Ja siekėme atkreipti visų dėmesį į kitą Programą – tą, kurią Jėzus Kristus paskelbė ant Palaiminimų kalno: palaiminti turintys vargdenio dvasią, palaiminti liūdintys, romieji, alkstantys ir trokštantys teisybės, gailėstingieji, tyraširdžiai, taikdariai, persekiojami dėl teisybės ir Jėzaus Vardo... Šios Programos laikydamiesi, mes tikrai garbinsime Marijos Sūnų Jėzų Kristų. Pati Marija šiai Programai pasakė „taip“ Jėzaus įsikūnijimo metu ir kasdien vykde šį pasiryžusį iki dieviškojo Sūnaus mirties ant kryžiaus.

Jubiliejaus iškilmė sutaps su Dievo Tarno popiežiaus Jono Pauliaus II apaštalinės kelionės į Lietuvą metinėmis – lygiai prieš 15 metų, rugsėjo 7-ąją, kaip piligrimas atvykęs į Šiluvą, Šventasis Tėvas meldėsi Marijos apsišvišimo vietoje.

Gerai žinome, kiek daug šis popiežius nusipelnė padėdamas daugybei pasaulio žmonių atgauti viltį, išsvajotą laisvę ir tikėjimą ateitimi. Mes, kaip ir kitos Europos tautos, esame laisvi ir turime galimybę drauge kurti prasmingą ateitį.

Švęsdami Jubiliejų, su gilia pagarba dabartiniam Šventajam Tėvui Benediktui XVI, pasiūksime atvykiantį Jo Šventenybės Pasiuntinį, kuris, atstovaudamas Popiežiui, vadovaus Jubiliejaus iškilmei.

Praėjusių metų pabaigoje Vokietijoje leidžiamas žurnalas „Bažnyčia šiandien“ išspausdino Šiluvos Jubiliejui skirtą platų vedamąjį straipsnį, kurio autorius tokį brangų mums įvykį pavadino „viltimi Europai“.

Tad lauksime atvykstant piligrimų ne tik iš visos Lietuvos ir kaimyninių šalių, bet ir tolimesnių kraštų. Su lietuvišku svetingumu sutiksime mūsų tautiečius, gyvenančius kitose šalyse. Kaip darnios šeimos vaikai, sugrįžę į namus pas Mamą, Dievo Motinos garbei drauge užgiedosime „Marija, Marija...“

Pagal labai seną tradiciją į Dievo Motiną Mariją Šiluvoje kreipiamasi kaip į Ligonių Sveikatą. Šiais Jubiliejaus šventimo metais ypač kviečiu melstis už visus sergančius, kenčiančius, praradusius gyvenimo džiaugsmą ir viltį, patiriančius visokią vargą. Tegul mūsų maldas palydi ir prie savęs priglaudžia Gailėstingumo Motina.

Kviečiu visus su viltimi – drąsiai ir džiaugsmingai – tęsti Jubiliejinių metų pasirengimo darbus ir Marijos apsišvišimo iškilme švęsti kaip didžiausią krikščioniškojo tikėjimo šventę.

Dėkoju visiems, kurie malda ir auka parėmė ir paremsite pasirengimą Jubiliejui.

Šiluvos Dievo Motina, mūsų Vilties Žvaigždė, „pamokyk mus kartu su tavimi tikėti, viltis ir mylėti. Parodyk mums kelią į jo karalystę. Jūros Žvaigždė, šviesk mums ir vesk mus mūsų kelyje!“ (*Spe salvi*, 50) Amen.

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Penktasis sakramentas: LIGONIŲ PATEPIMAS

Kiek kartų esame girdėję sakti: „Be kunigo numirė“, „Nebesuspėjo parvežti“, „Kažin, ar Paskutinį patepimą gavo?“. Tikintieji šio sakramento nemylti, kadangi laiko jį pasmerkimo myriop. Sielų ganytojai pagal galimybes stengiasi priversti tikinčiuosius šį sakramentą priimti, tačiau Dievo tauta laikosi „kietai“. Ligonis nepraso šio sakramento, tikėdamasis, kad pasveiks. Artimieji manydavo, kad pasiūlius šį sakramentą ligoniui – tai pasmerkti jį mirčiai. Tad plačiau susipažinkime su šiuo sakramentu, kurio žmonės labiausiai vengia, nes, ko gero, mažiausiai apie jį žino.

Lemiančioms žmogaus egzistenciją aplinkybėms priklauso ir liga. Ji, kaip grynai žmogiškas kūnas ir sielą paliečiantis įvykis, labai stipriai paveikia žmogų ir leidžia jam pažinti savo ribotumą ir trapumą. Žmogus giliai išgyvena tai, kad gyvybė nėra jo nuosavybė, nes ją temdo mirties šešėlis.

Kai Bažnyčia šios situacijos metu teikia Ligonų sakramentą, ji tęsia Jėzaus rūpestį ligoniais. Kalbėdamas apie Paskutinį teismą, Jėzus paminėjo, kad ligonių slaugymas priklauso prie artimo meilės darbų ir sąlygoja žmogaus amžinąją lemtį (*plg. Mt 25, 36, 43*). Šis rūpestis ligoniais apima ne tik kūną, bet ir sielą. Besirūpinant ligoniais, šis sakramentas gali būti iškilniausia dvasinė sergančiųjų sustiprinimo priemonė.

Šiandien Bažnyčia, kalbėdama apie Ligonų patepimo sakramentą, jį supranta kaip rūpinimąsi sergančiu krikščioniu ir sako, kad šis sakramentas gali būti švenčiamas sergant, ligai

įsisenėjus, esant rimtai negaliai, o ypač iškilus mirties pavojui. Tvirtus Ligonų sakramento biblinius pagrindus atskleidžia Jėzaus elgesys su ligoniais. Jėzaus pasiūsti mokiniai „iškeliavo, ragino atsiversti, išvarė daug demonų, daugelį ligonių tepė aliejumi ir išgydė“ (*Mk 12, 13*). Tą tradiciją patvirtina ir Jokūbo laiške aprašytas protypas pas ligonį pasikviesti Bažnyčios kunigus: „Kas nors pas jus serga? Tepasikviečia bažnyčios vyresniuosius, ir jie tesimeldžia už jį, patepdami aliejumi Viešpaties vardu. Tikėjimo malda išgelbės ligonį, ir Viešpats jį pakels, o jei jis būtų nusikaltęs, jam bus atleista. Tad išpažinkite vieni kitiems nuodėmes ir melskitės vieni už kitus, kad atgautumėte sveikatą. Daug gali karšta teisojo malda.“ Tekste minimi vyresnieji

savo tarnystę ligoniams atlieka ne savo jėgomis, bet Viešpaties galia. Fiziškai ir dvasiškai ligotam žmogui Dievas teikia savo pagalbą, kad jį paremtų ir išgelbėtų.

Tridento Susirinkime šis sakramentas buvo pavadintas „Paskutiniu juo patepimu“, dėl to dažnai tikintiesiems asocijuojasi su artėjančia mirtimi. Kadangi mirties nėra vienas netroškėta, tai kiekvienas sąmoningai stengiasi tą sakramentą atitolinti. Tačiau reikia nepamiršti, kad per sakramentus teikiama Dievo pagalba, tad kaip galima jos vengti tada, kai ji yra ypač būtina? Kiekvienas tikintis ligonis, nesvarbu kokio amžius jis bebūtų, gali prašyti šio sakramento, net jei medikai saktų, kad liga didelės grėsmės sveikatai nekelti. Tikras krikščionis žino, kad jis dalyvauja Dievo plane ir sutinka su Jo valia. Tačiau ligonio lūkesčiai pasveikti ir gyventi yra teisėti, troškimas gyventi yra Dievo dovana. Svarbiausia yra tai, kad šis sakramentas siejamas su pastoraciniu rūpinimu ligoniais, meldžiant jiems sveikatos, ir visai nekliamas klausimas, ar žmogus serga mirštama liga. Juk kartais net patys gydytojai nežino, ar ligonis išgis, ar mirs. Bažnyčia akcentuoja būtent žmogaus gyvybę, jo sveikatą, dvasinę būseną ir tai, kuo jam gali padėti. Tad šis sakramentas pirmiausia yra gyvųjų, o ne mirštančiųjų sakramentas.

Ligonų sakramentas yra teikiamas tikintiesiems, kurie serga, kurių sveikatai gresia rimtas pavojus. Sakramentas gali būti kartojamas, jei žmogaus būklė pagerėja, o po to vėl pablogėja

arba net tos pačios ligos atveju galima teikti sakramentą kelis kartus (pvz., jei buvo pagerėjimas ir vėl staigus pablogėjimas). Taip pat sakramentas gali būti teikiamas prieš operaciją. Ligonių patepimo sakramentas seniems žmonėms yra teikiamas net ir nesergant jokia sunkia liga. Tiems ligoniams, kurie praradę sąmonę, patepimo sakramentas gali būti teikiamas, jei prieš sąmonės netekimą jie prašė šio sakramento arba manoma, kad prašytų, jei turėtų pilną sąmonę. Jeigu

tikintysis jau yra miręs, prie jo pasimeldžiama ir patepimas neteikiamas. Jei yra abejojama, ar ligonis jau yra miręs, Ligonių sakramentas teikiamas su sąlyga: „Jei esi gyvas...“. Nepamirškime, kad šiam sakramentui priimti labai svarbus tikėjimas, malda.

Pagrindiniai Ligonių patepimo sakramento vaisiai:

- ligonis susivienija su Kristaus kančia jo paties ir visos Bažnyčios labui;

- paguoda, ramybė ir drąsa krikščioniškai iškęsti ligos ar senatvės kentėjimus;
- nuodėmių atleidimas;
- sveikatos atgavimas, jeigu tai naudinga sielos išganymui;
- parengimas pereiti į amžinąjį gyvenimą.

Ligonių patepimo materija yra patepimas pašventintu aliejumi, o forma – žodžiai, kuriais meldžiamasi už ligonį.

Šeimos santykių abėcėlė

Adolfa Daukšienė

III /tėsinys, pradžia 60 Nr./

Vienas stipriausių vyro sugebėjimų – erdvinis mąstymas. Jis reiškia sugebėjimą atkurti mintyse daiktų formas, jų matmenis, koordinates, judėjimą, išsidėstymą. Jo tikslas – suvokti taikinio judėjimo kryptį ir žinoti, kaip į jį pataikyti. Ši specifinė funkcija vyrų smegenyse yra keturiose vietose, moterų – tik menki židiniai arba jų visai nėra. Todėl moterims sunku suprasti žemėlapius bei gatvių planus ir bet kurio pasaulio miesto gatvių sankryžose pamatysi turistus, beviltiškai sukiojančius miesto planą, kad rastų kelią į viešbutį.

Vyrai vairavimas – tai jo erdviųjų sugebėjimų išbandymas. Moteris glumina vyrai, kurie žiūrėdami į užpakalinio vaizdo veidrodėlį greitai ir tiksliai pastato mašiną. Vyrams be galo

Medžiotojas ir lizdo sergėtoja

keista, kaip moteris nepastebi žybsinčios tepalo lemputės. Moteriai svarbiausia saugiai nuvažiuoti nuo taško A iki taško B. Ji geriau pasirenka erdvesnę vietą pastatyti mašinai ir iki savo tikslo grįžta pėsčiomis.

Kodėl vyrai nepakenčia būti neteisūs? Po nesėkmingos medžioklės vyruvi nereikia parodyti jokios baimės dėl šeimos išlikimo, nes tai jį priblokštų. Jis privalo būti stiprus. Būdamas neteisus vyras pasijunta nevykėlis, nes nesugebėjo tinkamai atlikti savo darbo. Tas nenoras išsprautas ir į Mozės, ir į šiuolaikinio vyro smegenis. Kodėl Mozė 40 metų klaidžiojo po dykumą? Jis nesutiko pasiklausti kelio (teologinis atsakymas būtų: žmonės ėjo ne Dievo nurodytais keliais, o savo pėdsakais). Tad vairuoda-

mas vienas vyras gal ir sustos paklausti kelio, bet jei šalia žmona – jokių būdu ne. Suks keletą ratų aplink, kol atras kelią.

Vyras iš prigimties yra įtarus, susitvardantis, besiginantis, vienišas, slepiantis savo emocijų būseną. Lizdo sergėtojos smegenys užkoduotos skleisti atvirumą, pasitikėjimą. Todėl kai vyras ir moteris susiduria su problemomis, abu sutrinka nuo vienas kito reakcijų į jas.

Vyrams svarbiausia yra rezultatai, tikslų ir valdžios siekimas, pergalė,ėjimas iki galo. Moters supratimas nukreiptas į bendravimą, harmoniją, meilę, dalijimąsi ir savitarpio santykius. Kontrastas toks ryškus, kad tiesiog nuostabu, kaip iš viso vyrams ir moterims šauna mintis į galvą gyventi kartu.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Birutė Vasylienė

Ataskaitinis susirinkimas Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijoje

Vasario 10 d., po Sumos šv. Mišių, Kristaus Prisikėlimo parapijos tikintieji buvo pakviesti į konferencijų salę, kur parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius pateikė metinę veiklos ataskaitą už 2007 m. Visų parapijoje veikiančių institucijų vadovai pasakojo apie nuveiktus darbus.

Parapijoje veikia šios institucijos: pastoracinė taryba (vadovas mons. Vytautas Grigaravičius), rengimas sakramentams ir vaikų būrelis „Dievo vaikai“ (vad. ses. Irena Romaškaitė), Sumos choras (vad. Janina Liaugaudienė), jaunimo grupė „Vynmedis“ (vad. ses. Loreta Ilekytė), šv. Damijono maldos grupė (vad. Dovilė Čiškauskaitė), Žaliakalnio vaikų dienos centras (vad. ses. Donata), metodinis tikybos mokytojų centras (vad. Elvyra Šimbaraitė), „Angelaičiai“ (vad. V. Tamošauskytė), „Ateitininkai“ (vad. Tomas Žemaitis), ministrantai (vad. zakristijonas Imantas Mieliulis), jaunų šeimų klubas „Židyns“ (vad. Raimonda Šemeklienė), pagyvenusių žmonių sambūris „Senjorai“ (vad. Rima Lipšienė), Caritas (vad. Danutė Ševelioviėnė), Gyvojo Rožinio grupė (vad. Danutė Rimienė), Marijos legionas (vad. Kristina Jasilionienė), katalikių moterų sambūris (vad. Alė Jurgaitienė).

Trumpus vadovų prisistatymus pagyvino multimedijos technika demonstruotos nuotraukos, kuriose įamžintos veiklos akimirkos. Parapijiečiams buvo priminta, kad parapijos įvykius ir bažnyčios aktualijas aprašo ne tik laikraštis „Prisikėlimas“, bet ir interneto svetainė (<http://www.prisikelimas.lt/>), kurioje galima rasti visą informaciją apie bažnyčią ir parapiją.

Ekonominės tarybos narė Marija Gutauskienė pateikė smulkiai finansinę ataskaitą ir revizinės komisijos išvadą.

Jaunimo atstovė Karolina, Žaliakalnio vaikų dienos centro vadovė ses. Donata bei kiti dėkojo klebonui mons. V. Grigaravičiui už jo rūpestį, iniciatyvas, skatinančias veikti, tobulėti, taip pat ir tikintiesiems, kurių aukos suteikė galimybę pasipuoti naujais išklmėmis skirtais rūbais, organizuoti renginius, išvykas.

Parapijiečius domino vienintelis klausimas – ar savivaldybė skirs lėšų teritorijai sutvarkyti? Deja, kol kas valdininkai neigiamai atsakė į visus prašymus skirti lėšų teritorijai sutvarkyti, paremti pagyvenusių žmonių sambūrį, ir nors iš dalies finansuoti žiemos metu bažnyčios apšildymą, kad galėtų vykti koncertai.

Baigiantis susirinkimui klebonas, supažindinęs su 2007 m. tikinčiųjų ir patarnavimų statistika, padėkojo aktyviausiems parapijos nariams. Padėkos raštai ir DVD kasetės „Tautos šventovė“ buvo įteikti:

Julijai Vyšniauskienei – už aktyvią veiklą parapijos „Caritas“ organizacijoje;

Onutei Lukauskienei – už aktyvią veiklą parapijos „Caritas“ organizacijoje;

Teresei Jesilionienei – už ilgametį giedojimą parapijos chore;

Petru Peckui – aktyviai dalyvavusiam Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo darbuose;

Jeronomui Mačianskui – aktyviai dalyvavusiam Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo darbuose;

Kristinai Jasilionienei – už aktyvią veiklą parapijos „Marijos legiono“ organizacijoje;

Stefai Ramanauskienei – už aktyvią veiklą parapijos „Marijos legiono“ organizacijoje;

Adai Azarevičienei – už aktyvią veiklą Pastoracinėje taryboje;

Karolinai Količiūtei – už aktyvią veiklą Pastoracinėje taryboje;

Ramunei Ralytei – už aktyvią veiklą pagyvenusių žmonių sambūryje „Senjorai“;

Vytui Bancevičiui – už renginių organizavimą Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje.

90-tųjų

Valstybės atkūrimo metinių minėjimas Tautos šventovėje

Pagaliau žiema parodė savo ragučius: Vasarios 16-osios išvakarėse dideliais kašniais drībo snaigės, o šiaurės vėjo gūšiai kartkartėmis sukelėdavo tikrą pūgą. Akimirksniu žemė apsiklojo akinančiai baltu patalu.

Smagu ryte skubėti į bažnyčią gurgždančiu sniegu, spaudžiant šaltu kui. Sniegas uždengė visą purvą, išbaltino medžius, stogus, tvoras, šaligatvius. Gamta tarsi kvietė skubančius žmones pažvelgti į savo vidų, pamąstyti, ar ne laikas ir jiems išvalyti savo sielos gelmėse susikaupusių nevilčių, nusivylimo, nepasitenkinimo juodulius, neleidžiančius su meile pažvelgti į gyvenimą, į savo artimą, džiugiai priimti neįkainojamą Dievo dovaną – kvėpuoti laisvu Tėvynės oru.

Jau šeštąjį kartą Vasario 16-ąją gyvenimui prikeltoje Tautos šventovėje gausiai susirenka tikintieji bendra malda pagarbinti Dievą ir Jam padėkoti už brangią dovaną – Tėvynės laisvę.

Pagrindinės iškilmės įvyko 10 val. Prieš šv. Mišias šoninėse bažnyčios navose su vėliavomis rikiavosi aukštųjų, vidurinių, specialiųjų mokyklų, įvairių organizacijų bei partijų atstovai. Lygiai 10 val. prie altoriaus pajudėjo procesija, kurioje žengė bažnyčios patarnautojai, ministrantai, Kauno kunigų seminarijos klierikai, Kauno universitetinių kliniškų kapelionas kun. Mindaugas Pukštys, mons. Lionginas Vaičiūlonis, Jėzuitų bažnyčios prefektas Ladislovas Baliūnas SJ, mons. Adolfas Grušas, prelatas Vytautas Steponas Vaičiūnas, vyskupas Juozas Preikšas ir, tikinčiuosius laimindamas, vyskupas Jonas Ivanauskas.

Šv. Mišias aukėjo vysk. J. Ivanauskas kartu su dalyvaujančiais dvasininkais. Mišių metu giedojo „Jaunystės“ choras, kurio vadovė mūsų bažnyčios vargonininkė maestro Danguolė Beinarytė. Šv. Rašto skaitinius ir psalmę giedojo klierikas Laurynas Grikiėtis.

Homiliją vysk. J. Ivanauskas pradėjo Šv. Rašto žodžiais: „Štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo dienos...“ Nuoširdžiai ir pakiliai vyskupas tęsė: „Šiandien mes, kaip vienos didelės šeimos vaikai, švenčiame mums brangią šventę. Daugelis prisimename, kaip švėsdavome paslaptimis, tyliai sugiedodami Lietuvos himną, kad neišgirstų kaimynai. Šiandien oriai švenčiame šią giliai į širdį įaugusią šventę, nes Tėvynė giliai įaugusi širdyje, mūsų šeimos lopsyje, išnešiota ir tėvo, ir motinos irdyje...“ Toliau vyskupas sakė, kad į šią šventę mes žiūrime trejopai: žvelgiame į praeitį, žvelgiame į dabartį ir kreipiame žvilgsnį į ateitį. Be praeties neįmanoma suvokti dabarties, turime realiai žvelgti į dabartį, kad suvoktume ateitį.

Tarsi strėlės smigo į širdį žodžiai, kviečiantys su meile ir didele pagarba žvelgti į kiekvieną žmogų, į tuos, kurie daug iškentėjo dėl Tėvynės, kurie dėl jos laisvės paaukojo gyvybę, kvietė su pagarba žvelgti į

tėvą ir motiną, kurie perdavė tikėjimą, kalbą, įskiepijo patriotizmą bei meilę Tėvynei, su pagarba žvelgti į tuos, kurie kūrė ir kuria Lietuvos ateitį, kurie sąžiningai atlieka savo pareigą – tai, kas Dievo dovanota kaip pašaukimas.

Vyskupas kvietė išiklausyti į Dievo žodį. Jo apreiškimą mums. Kristus sako: „Būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“ (Mt 5, 48). Tai Viešpats, Tavo Dievas, šiandien nurodo mums kelią, kuriuo turime eiti kovoti. Tai ta pati kova, kurią, de ja, pralaimėjo pirmieji tėvai. Šnabždesys: „Būkite kaip Dievas!“ – gundo ir šiandien žmogų. Šis gundymas verčia žmogų prarasti savo orumą, meilę, savigarbą, užuojautą – visa, kas žmogiška. Žmogus apnuogina save. Dėl trupinėlio aukso, gardesnio kašnio, valdzios, garbės reikia ne tik plušėti, bet ir turėti lankstų stuburą. Plušėdamas dėl žemiškos gerovės, žmogus nepastebi šalia kenčiančio, nelaimingo, varguose paskendusio. Tokioje širdyje kaupiasi pyktis, iniršis, nepasitenkinimas. Žmogus bando išsilaisvinti, tačiau blogio grandinė jau būna suvaržiusi bet kokį laisvės siekį. Kaip išsigelbėti? Vienintelis būdas – tai atgaila, atsivertimas. Nuo tada prasideda kelias į laisvę, į išsivadavimą. Ir tai reikia padaryti greitai, nedelsiant. Evangelija kreipia prasmingos laisvės, gyvenimo laisvės keliu. Gyventi Dievo artumoje – tai didžiausia dovaną, kurią reikia pačiupinėti, paragauti. Tauta, kuri turi Dievo atramą žmogaus širdyje, yra nenugalima. Dievo artumas perkeičia kiekvieną, kuris trokšta susitikti su Dievu. Prisiminkime muitininką Zachiejų, kuris pažinęs Kristų tarė: „Štai, Viešpatie, pusę savo turto aš atiduodu vargšams ir, jei ką nors nuskriaudžiau, grąžinsiu keturgubai“ (Lk 19, 8). Tai laisvo žmogaus oro gurkšnį, išėjus iš tamsos nelaisvės.

Visus palaiminęs vyskupas pasidžiaugė, kad tiek daug susirinko, padėjo tikintiesiems ne tik už bendrą maldą, bet ir už darbą, mokslą, kūrybą, pasišventimą kuriant Lietuvą, sąžiningai atliekant pareigas, nes tai daroma Lietuvai, sau pačiam ir mums visiems. Blogi galima, reikia, privalu nugalėti. Taip moko mus Kristus. Tad tegul ši šventė būna visų mūsų namuose, branginkime ją. Tegul kasdien mūsų širdyse būna Vasario 16-oji.

Net vaikai, jaunimas, kurie paprastai esti nekantrūs, neramūs, klausėsi susikaupę ir rimti. Manau, ne vieną susirinkusiųjų prasmingi vyskupo žodžiai privertė susimąstyti, padaryti teigiamus sprendimus. Juk net gamtos išdaigos kviečia perkeiči savo mąstymą, išvalyti susikaupusį pavydo, godumo, neapykantos ir visokio blogio purvą, pakilti virš savo egoistinių interesų ir pagaliau pradėti gyventi „vardan tos Lietuvos“, kad neišsiparduotume, neišnyktume, neiširtptume, nepaskęstume didžiuliam pasaulio okeane.

Skaitytųjų kūryba

Grazina Meištaševičienė,
Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios
Sumos choro narė

Mūsų šventovė

Nuo aukšto Žalio kalno,
Iš kur tik tepažvelgsi,
Mus laimina lyg motina
Šventovė Lietuvos...

Daug metų niekinta, daryta,
Šventovė maldai sugrąžinta,
Kad susitelktų mūsų tauta
Ir liktų amžiams ji laisva.

Ateikime visi prie šventojo altoriaus
Aukšinio Kryžiaus baltame fone.
Užgydykim žaizdas, dar vakar padarytas,
Dėkokim Viešpačiui, kad esam čia...

Ir nesvarbu, kad kartais šalta,
Nes šildo širdys supančių žmonių.
Giesmė pro bokšto kiaurymes pakyla,
Skliautai nušvinta, sielose ramu.

Žmogau menkutis, toks trapus daigeli,
Giedoki savo pergalę, likimą.
Tegul Šventovės sienos, bokšto Kryžius
Primins tau Lietuvos Prisikėlimą...

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mosinoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis